

Alligevel — og trods alle hans diplomatiske Kunstgreb — troede hun ikke, at der kunde blive Tale om nogen Sejr. For sin egen Skyld tog hun sig det ikke nær. Den kunstneriske Ærgerrighed, hun i sin Forelskelses første Dage havde følt paa hans Vegne, mindedes hun nu næsten med Undseelse. Det var blevet hende saa ligegyldigt, hvad Folk mente om dem begge to. Men hendes Forudelse om den Skuffelse, der ventede ham, og som sikkert vilde gaa ham nær, havde i den sidste Tid knyttet hende til ham med en ny, øm Overbærenhed.

Hun fortalte, at hun kom fra Dronningens Tværgade og havde truffet Asmus Hagen der; men den Nyhed, Fætteren havde bragt, fortav hun af Sky for at nævne Dihmers Navn. Karsten kendte deres tidligere Forhold, og hun frygtede hans næsten sindsyge Mistro, der et Par Gange under Bryllupsrejsen havde opskræmt hende ret alvorligt.

Besøget varede i det hele kun fem Minuter, og da hun gik bort, og Karsten spurgte, om hun nu tog hjem, svarede hun Ja.

Hun traf Meta ene hjemme sammen med Børnene. Hendes Mand var for et Par Dage siden taget til Favsingholm for at se paa Forholdene. Ved Synet af Venindens lykkestraalende Ansigt var Jytte ikke langt fra at fortryde, at hun var taget derud.

»Jeg veed allerede det hele!« faldt hun hende